

Til § 55

Den foreslåede bestemmelse viderefører bestemmelsen i § 35, stk. 5, i lov om sygdomme og infektioner hos dyr. Som et almindeligt led i brugerbetalingsprincippet fastsættes der her bestemmelser om morarenter og om gebyr for erindringsskrivelser ved for sen betaling. Morarenterne udgør rentereferancesatsen med tillæg efter renteloven, og gebyret for erindringsskrivelser udgør 100 kr., som reguleres med tilpasningsprocenten i henhold til lov om en satsreguleringsprocent. Med adgangen til at foretage lønindeholdelse lettes det offentliges adgang til at få dækket sine krav. Tilsvarende bestemmelser findes i andre af ministeriets love.

Til § 56

Den foreslåede bestemmelse viderefører § 36 i lov om sygdomme og infektioner hos husdyr som ændret ved lov nr. 966 af 2. december 2002. Der ydes således fortsat ved nedslagning erstatning for værdien af dyr, foder og produkter m.v. til ejeren af dyrene, foderet og produkterne i forbindelse med bekæmpelse af husdyrsygdomme. Hvor betaling af erstatning er fastsat i Det Europæiske Fællesskabs forordninger, ydes erstatning dog i henhold hertil.

Bestemmelsen viderefører for så vidt angår erstatning ved nedslagning af dyr et princip, der har været gældende siden 1857, hvorefter dyr, der slås ned som led i offentlig bekæmpelse af sygdomme, erstattes efter en vurdering, hvor der ikke tages hensyn til den sygdom, som var anledning til nedslagningen. Ved lov nr. 814 af 21. december 1988 om husdyrsygdomme indførtes hjemmel til at maksimere erstatningerne for dyrene. Denne maksimeringsadgang agtes dog ikke anvendt i forbindelse med nedslagning af en besætning, der efterfølgende konstateres udelukkende at have bestået af ikke-smittede dyr, eller ved forebyggende nedslagning af dyr i et område omkring et udbrudssted. I disse tilfælde ydes fuld erstatning for dyrene og fuld driftstabserstatning, da der i denne situation reelt er tale om ekspropriation. Maksimeringsadgangen er ikke udnyttet, men kan tænkes anvendt bl. a. ved nedslagning af særligt kostbare dyr.

Adgangen til at yde hel eller delvis erstatning for driftstab indførtes i 1990 ved lov om husdyrsygdomme. Driftstab udbetaltes første gang efter særskilt bevilling i forbindelse med udbruddet af mund- og klovesygeudbruddet i 1982-83. Driftstabserstatningen ydes for tiden med 20 pct. af det faktisk opgjorte driftstab, jfr. bekendtgørelse nr. 239 af 12. april 1991 om udgifter og erstatning ved bekæmpelse og forebyggelse

af husdyrsygdomme som ændret ved bekendtgørelse 812 af 29. oktober 1999.

Ifølge gældende regler sker der en taksation af dyr, der skal slås ned.

Der betales erstatning for dyrets værdi, idet der her ved forstås dyrets værdi uden hensyn til den sygdom, der begrundes nedslagningen.

Baggrunden for de gældende regler har været, at det er af afgørende betydning at kunne foretage en hurtig og effektiv sygdomsbekæmpelse, herunder nedslagning af såvel syge dyr som dyr, der kunne mistænkes for at være smittede. Herunder har man ment det nødvendigt at sikre den fornødne motivation hos de berørte besætningsejere til at medvirke positivt både ved diagnosticering og bekæmpelse af alvorlige sygdomme gennem regler, der i høj grad holder dem skadesløse for udgifter forbundet med sygdomskonstatering og -bekæmpelse. I denne forbindelse må det fremhæves, at der, som nævnt i bemærkningerne til § 53, i bekæmpelsesfasen ofte gennemføres foranstaltninger, der går ud over, hvad der er i den enkelte besætningsejers interesse for at bekæmpe sygdommen. De nævnte synspunkter må stadig tillægges stor vægt.

Udgifter i forbindelse med nedslagning eller påbudt aflivning m.v. afholdes af staten. Som hidtil afholdes ud over udgifter til selve erstatningen for dyr og produkter m.v. også udgifter, som er direkte afledt af nedslagningssituationen. Herunder falder udgifter til taksation, til eventuel skytte, til vognmand, til destruktions-, desinfektion og rengøring samt i de tilfælde, hvor fjernelsen af dyrene fra ejendommen sker ved påbudt slagting, tillige en i forbindelse hermed stående behandling, som f. eks. kan være en varmebehandling.

Bestemmelsen i stk. 5 fastslår et almindeligt gældende princip, hvorefter retten til erstatning mistes, hvis vedkommende selv har været skyld i, at dyret eller besætningen er blevet smittet, ligesom erstatningen kan nedsættes, hvis vedkommende ikke har søgt at begrænse skaden. En sådan begrænsning kan blive aktuel overfor almindelige rengørings- og oprydningssopgaver, som bør udføres i forbindelse med den daglige drift i overensstemmelse med god landmandspraksis. Man er blevet opmærksom på disse forhold særligt i forbindelse med rengøring og desinfektion efter de seneste udbrud af Newcastle disease. Praksis for statens økonomiske deltagelse i sygdomsbekæmpelsen agtes i øvrigt ikke ændret.

Under hensyn til, at en nedsættelse efter stk. 5 af erstatningen vil kunne være af stor økonomisk betydning for den enkelte besætningsejer, foreslås det, at besætningsejeren skal have en særlig let adgang til at